

בע"א (נתניה) 47034-04-25 - מרדכי קדושים נ' עיריית נתניה

בע"א (נתניה) 47034-04-25 - מרדכי קדושים נ' עיריית נתניה

בע"א (נתניה) 47034-04-25

מרדכי קדושים

נגד

עיריית נתניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

[07.05.2025]

כבוד השופטת אופיר כתבי-ריבלין

החלטה

בפני בקשת המבקש להארכת מועד להישפט, בגין דוח מספר 12546081 שניתן בגין עבירה לפי חוק עזר בנתניה (שמירת הסדר והניקיון), תשמ"ג-1982 - (להלן: הדו"ח ו/או הקנס).

עסקינן בדוח מיום 23.01.23, המייחס כי המבקש השאיר פסולת במקום האסור להשלכת פסולת לפי חוק.

אציין, כי הבקשה הוגשה על ידי המבקש והוכתרה 'בקשה לביטול החלטה בעניין דוח'. מקריאת הבקשה והנספחים לה, עולה כי המבקש מלין על החלטת המשיבה מיום 08.01.25 הדוחה בקשתו להישפט בחלוף המועדים הקבועים לכך, משכך, עסקינן למעשה בבקשה להישפט באיחור.

בבקשתו טוען המבקש כי הגיש בקשה לביטול הדוח, ועד שקיבל את תשובת המשיבה, חלף המועד להישפט. כמו כן מצוין כי "העבירה הייתה על פרגולה שפורקה שעשו שיפוץ תמ'א לבנין (ח' עידן)".

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מהטעמים שפורטו בתגובתה.

בתמצית, ציינה כי מדובר בבקשה שהוגשה בחלוף המועדים הקבועים בחוק, וכי המבקש אינו עומד בתנאים הקבועים בחוק באשר לאישור הבקשה להישפט. עוד הוסיפה, כי ברשותה ראיות להוכחת יסודות העבירה.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, אין בידי להיעתר למבוקש ולהלן נימוקי.

סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ ו/או החוק), העוסק בבקשה

להישפט באיחור, קובע כך:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על עבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..." [כל ההדגשות במסמך זה אינן במקור, א.כ.ר.].

על פי הסעיף בקשה להארכת מועד להישפט, תבחן בהתאם לתנאים המפורטים בסעיף 229(ה)(לחסד"פ, או מנימוקים מיוחדים.

סעיף 229(ה)(לחסד"פ קובע:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן(א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". בנוסף, נקבע בפסיקה כי המבחנים העומדים בפני בית המשפט לצורך בחינת בקשת הארכת מועד להישפט, זהים לאלו העומדים לצורך בחינת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, בקשה המוגשת מכוח סעיף 130(ח) לחוק (מפנה בעניין זה לע"פ 4448/09 קמר יעקב נ' מדינת ישראל וכן לרע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (להלן: עניין איטליא)).

על פי מבחנים אלו, יש לבחון האם הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש (בעניינו, לאי הגשת בקשה להישפט במועד), או האם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

מכל המקובץ לעיל, עולה כי בית המשפט יעתר לבקשה להארכת מועד להישפט בקיומו של אחד מהתנאים הבאים: א. קיימת סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד, או מקום שהוכח כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט, נבע מסיבות שאינן תלויות במבקש.

ב. דחיית הבקשה להישפט עלולה לגרום לעיוות דין.

בחינת התנאי הראשון- סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד:

טוען המבקש, כי עד שקיבל לידי את החלטת המשיבה (מיום 08.01.25) באשר לבקשה שהגיש להארכת מועד להישפט, חלף המועד להישפט, ומכאן מגיש בקשתו.

מעיון בנספחים שצורפו, עולה כי המבקש הגיש תחילה בקשתו לביטול הדוח למשיבה, בקשה אשר הוגשה בחלוף המועדים הקבועים לכך על פי חוק, וביום 03.04.24 ועל אף שהבקשה הוגשה באיחור, לפני משורת הדין היא נבחנה על ידי המשיבה והוחלט כי אין עילה לביטול הדוח. כמו כן אף הגיש בקשה נוספת למשיבה להישפט, ואף זו הוגשה באיחור, בקשה אשר נדחתה בהחלטה מיום 08.01.25.

מעיון באישור משלוח דואר ובדו"ח המשלוחים שצורף לתגובת המשיבה, עולה כי בתאריך 28.02.23 נשלח הדוח המקורי למבקש לכתובתו ברח' רם ברוך 19/1 בנתניה (מספר דבר דואר RA07900290716), הדו"ח חזר מהדואר מהסיבה כי המבקש לא דרש את דבר הדואר.

המבקש לא הציג בפני בית המשפט טעם סביר לכך מדוע לא טרח לפנות לסניף הדואר על מנת לדרוש את המכתב, ויצוין כי אין חולק על כך שהכתובת לה נשלח הדוח, הינה כתובת המבקש המעודכנת, שכן המבקש ציין כתובת זו בבקשתו דנ.

משכך שעה שהדו"ח 'לא נדרש' על ידי המבקש בעצמו, ולא הונח בפני כל הסבר סביר לכך, הרי שעסקינן בהמצאה כדיון. המבקש לא הניח כל הסבר מדוע מגיש בקשתו להישפט רק עתה, בחלוף זמן כה ניכר מאז הומצא לו הדוח, ויצוין כי אף לא הונח כל טעם מדוע הגיש למשיבה את בקשתו באיחור כה רב מאז ניתן הדוח.

לכל זאת אוסיף, כי עסקינן בעבירת ברירת משפט מסוג קנס, לגביה חלה תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 אשר קובעת כדלקמן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדיון, גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

קרי, תקנה 44 לעיל, קובעת חזקת מסירה אף בלא חתימה על אישור המסירה, ובחלוף המועדים הקבועים בחוק. בחינת התנאי השני - חשש לעיוות דין באם תדחה הבקשה:

לגופו של קנס, טען המבקש כי "העבירה הייתה על פרגולה שפורקה כשעשו שיפוץ תמ"א לבניין (חב' עידן)". מדובר בכפירה כללית, שאינה נתמכה באסמכתאות/ צילומים כלשהם.

אין בכפירת המבקש, כשלעצמה, כדי להצביע על נימוק מיוחד אשר מצדיק כשלעצמו הארכת המועד להישפט (מפנה בהקשר זה לרע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 23.02.04); עפ"ת 31903-11-23 זאהדה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 19.02.24)).

משכך, לאור האמור וללא כל הסבר המניח את הדעת, אני סבורה כי אין בדחיית הבקשה כדי להוות עיוות דין למבקש. יצוין כי הדברים מקבלים משנה תוקף, אף שעה שהבקשה לא נתמכה בתצהיר (מפנה בעניין זה לעניין איטליא).

בנסיבות העניין, אף לא מצאתי כי מתקיימים "נימוקים מיוחדים אחרים" בהתאם לסעיף 229(א) לחוק, המצדיקים הארכת המועד להישפט באיחור.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט' אייר תשפ"ה, 07 מאי 2025, בהעדר הצדדים.